

R O Z H O D N U T Í

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a členů JUDr. Zdeňka Novotného, JUDr. Tomáše Homoly, Mgr. Stanislava Moláka, JUDr. Petra Škvaina a JUDr. Karla Urbana, o návrhu **ministra spravedlnosti** ze dne 26. 3. 2012, č. j. 614/2011-OD-ENA/10, na zahájení kárného řízení proti **Mgr. P. D.**, soudnímu exekutorovi Exekutorského úřadu Beroun, se sídlem Palackého 31/26, Beroun 1, zast. JUDr. Jindřichem Šimberským, advokátem, se sídlem Hořejší nábřeží 786/21, Praha 5, při ústním jednání konaném dne 19. 11. 2013,

t a k t o :

Mgr. P. D., nar. x,
soudní exekutor Exekutorského úřadu Beroun,

I.

s e z p r o š ť u j e

podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů, návrhu **Ministra spravedlnosti ze dne 26. 3. 2012**, č. j. 614/2011-OD-ENA/10, v části, již mu bylo kladeno za vinu, že:

1. jako soudní exekutor pověřený provedením exekuce sp. zn. 15 Ex 495/2008 vydal dne 5. 2. 2010 příkaz k úhradě nákladů exekuce č. j. 15 Ex 495/2008 - 18, v němž určil svoji odměnu z celkově vymáhaného plnění, ačkoliv toto plnění nikdy nevymohl ani vymocit nemohl, když pohledávku zaplatila povinná dobrovolně přímo oprávněné, byť po nařízení exekuce, ale před jejím nuceným vymožením, dále náklady exekuce v paušální výši 4.200 Kč, ačkoliv na tyto s ohledem na jejich neúčelnost neměl nárok a dále „náhradu za poskytnutí právní pomoci“ ve výši 8.640 Kč, ačkoliv takovou náhradu si v rámci nákladů exekuce není oprávněn účtovat, když zároveň tuto část nákladů v odůvodnění žádným způsobem nespécifikoval, což činí příkaz k úhradě nákladů exekuce nepřezkoumatelným,
2. jako soudní exekutor pověřený provedením exekuce sp. zn. 15 Ex 495/2008 byl v předmětném řízení bezdůvodně nečinný od 2. 3. 2010, kdy vydal usnesení, kterým „vyhověl“ námitkám povinné proti příkazu k úhradě nákladů exekuce, až do 11. 3. 2011,

kdy vyrozuměl peněžní ústav o nabytí právní moci usnesení o nařízení exekuce a exekučního příkazu,

3. jako soudní exekutor pověřený provedením exekuce sp. zn. 015 Ex 331/2004 vydal dne 4. 12. 2009 příkaz k úhradě nákladů exekuce č. j. 15 Ex 331/2004 - 30, v němž si účtoval částku 10.000 Kč za vyklizení nemovitosti, přestože v daném řízení vyklizení neprovedl, když nemovitost si vyklidila sama oprávněná,
4. jako soudní exekutor pověřený provedením exekuce sp. zn. 015 Ex 331/2004 neponížil v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 4. 12. 2009 č. j. 15 Ex 331/2004 - 30 výši svých nákladů exekuce o zálohu ve výši 3.000 Kč, kterou obdržel od oprávněné, přestože oprávněná tuto zálohu v předmětném příkazu přiznal jako náklad oprávněné v exekučním řízení, a tím neoprávněně účtoval a následně vymáhal po povinném částku ve výši 3.000 Kč dvakrát,
5. jako soudní exekutor pověřený provedením exekuce sp. zn. 015 Ex 331/2004 vydal dne 8. 12. 2011 příkaz k úhradě nákladů exekuce č. j. 015 Ex 331/2004 - 101, v němž si určil náhradu hotových výdajů ve výši 1.692 Kč, přestože na tuto částku již neměl nárok s ohledem na dříve vydaný příkaz k úhradě nákladů exekuce „č. j.“, v němž si náhradu hotových výdajů určil paušální částkou dle ust. § 13 odst. 1 exekučního tarifu,

neboť skutky uvedené pod body 1 - 5 nejsou kárným proviněním.

II.

Kárné řízení pro skutek spočívající v tom, že kárně obviněný

jako soudní exekutor pověřený provedením exekuce sp. zn. 15 Ex 495/2008 byl v tomto řízení v prodlení s vydáním příkazu k úhradě nákladů exekuce, a to od 2. 12. 2008, kdy obdržel sdělení od oprávněné, že vymáhaná částka jí byla uhrazena, do 5. 2. 2010, kdy příkaz k úhradě nákladů exekuce vydal, přičemž exekuci v tomto období vedl jen pro vymožení nákladů, které dosud neměl pravomocně určené,

se podle § 14 písm. a) zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů

z a s t a v u j e ,

neboť návrh na zahájení řízení byl v této části vzat zpět.

III.

Kárné řízení pro skutek spočívající v tom, že kárně obviněný

jako soudní exekutor pověřený provedením exekuce sp. zn. 15 Ex 495/2008 bez vážného důvodu nepostoupil námitky povinné proti příkazu k úhradě nákladů exekuce

č. j. 15 Ex 495/2008 - 18 ze dne 5. 2. 2010 exekučnímu soudu, přestože těmto v plném rozsahu nevyhověl; místo toho vydal dne 2. 3. 2010 usnesení č. j. 15 Ex 495/2008 - 20, kterým ve výroku I. konstatoval, že se námitce povinné vyhovuje a ve výroku II. změnil předmětný příkaz k úhradě nákladů exekuce tak, že náklady ponížil, nikoliv však v takovém rozsahu, jak navrhovala povinná, a navíc v uvedeném usnesení v poučení uvedl, že proti předmětnému usnesení není přípustné odvolání, čímž neumožnil povinné se dál bránit proti výši jím určených nákladů exekuce a dalšími přípisy povinné doručenými mu dne 17. 3. 2010, 3. 10. 2011 a 17. 10. 2011, v nichž výši nákladů přesto namítala, se již nezabýval, přičemž v nezjištěný den vyznačil na předmětný příkaz k úhradě nákladů exekuce doložku právní moci na den 4. 3. 2010, ačkoliv mu muselo být známo, že příkaz k úhradě nákladů exekuce nemohl právní moci nabýt s ohledem na dosud nevypořádané námitky povinné,

se podle § 14 písm. c) zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů

z a s t a v u j e ,

neboť zanikla odpovědnost soudního exekutora za kárné provinění

IV.

Podle § 19 odst. 3 zákona č. 7/2002 Sb. se přiznává Mgr. P. D., soudnímu exekutorovi, náhrada účelně vynaložených nákladů k rukám Mgr. Jindřicha Šimberského, advokáta, a to ve výši, která bude určena samostatným rozhodnutím.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Ministr spravedlnosti podal návrh na zahájení kárného řízení (kárnou žalobu) proti Mgr. P. D., soudnímu exekutorovi, přičemž skutky 1 - 7 kárné žaloby jsou popsány v jednotlivých výrocích tohoto rozhodnutí. Ve všech žalovaných skutcích spatřoval kárný žalobce závažné porušení povinností stanovených právním předpisem. Vycházel přitom ze stížností povinných RAMIA TOOLS s. r. o, M. P. a M. S., když jimi tvrzené skutečnosti považoval za prokázané na základě prověření spisů soudního exekutora. Kárný žalobce navrhl, aby kárný senát uznal kárně obviněného vinným ze spáchání uvedených kárných provinění a uložil mu kárné opatření podle § 116 odst. 3 písm. d) exekučního řádu – odvolání z exekutorského úřadu.

II. Vyloučení části věci k samostatnému projednání

Kárná žaloba, kromě sedmi skutků ad I., obsahovala další dva skutky (body 8, 9); ohledně nich kárný senát při jednání konaném dne 19. 11. 2013 rozhodl usnesením, jímž podle § 23 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, za použití § 25 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů,

a § 121 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), vyloučil ze společného řízení k samostatnému projednání řízení o těchto dvou žalovaných skutcích týkajících se tvrzeného „faktického vyklizení“ vydražených nemovitostí vydražitelem za „asistence“ soudního exekutora nebo jeho zaměstnanců. Oba tyto skutky vycházejí ze stížností povinného Slavíka. Tento postup zvolil kárný senát z důvodu urychlení řízení, neboť u jmenovaných skutků bude potřebné provést rozsáhlejší dokazování pro náležité zjištění skutkového stavu.

III. Vyjádření kárně obviněného

Kárně obviněný ve svém písemném vyjádření ze dne 15. 6. 2012 poukázal předně na současnou náladu panující v České republice, která má dle jeho názoru výrazný protixekutorský ráz. Kárně obviněný zásadně odmítl roli obětního beránka, do které ho staví kárný žalobce v důsledku snahy „zavděčit se veřejnosti.“ Má za to, že skutky vylíčené kárným žalobcem v kárné žalobě nejsou tak závažné, aby směřovaly proti samotné podstatě výkonu funkce soudního exekutora, a určitě nedosahují takovou intenzitu, jež by odůvodňovala kárným žalobcem navržené opatření – odvolání z exekutorského úřadu.

S ohledem na zpětvzetí žaloby v části týkající se skutku 1 (část II. výroku), není obsah vyjádření kárně obviněného k uvedenému skutku podstatný a není třeba jej rekapitulovat.

Pokud jde o skutek 2 (část III. výroku), kárně obviněný upozornil na fakt, že tatáž stížnost s tímž obsahem byla již dříve posuzována místopředsedkyní Okresního soudu v Berouně (dále též „místopředsedkyně“), která ji neshledala z valné většiny důvodnou. Kárně obviněnému nicméně vytkla pochybení při rozhodování o námitkách spočívající v nesprávném poučení a následném vyznačení právní moci, zhodnotila rovněž však, že k pochybení, jímž by povinné vznikla škoda, nedošlo (tj. ten samý skutek, jak je žalován). Kárně obviněný doplnil, že poté, co mu byl tento nesprávný postup vytknut okresním soudem, své pochybení napravil, vadný příkaz zrušil a vydal nový pod č. j. 15 Ex 495/2008 – 40; k nápravě tak došlo v rámci samotného exekučního řízení.

Ke skutku 3 kárné žaloby (část I. 1. výroku) konstatoval kárně obviněný, že obecně se názor právnické veřejnosti ustálil na tom, že za plnění povinného v důsledku činnosti exekutora se považuje plnění po okamžiku doručení usnesení o nařízení exekuce povinnému. V předmětném řízení sice k prokazatelnému doručení nedošlo, povinná se o probíhající exekuci hodnověrně dozvěděla od oprávněné a teprve pod tlakem této informace svůj závazek „dobrovolně“ uhradila. Odkaz kárného žalobce na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1540/08 nepovažuje kárně obviněný za relevantní, když jím došlo ke zrušení ust. 5 odst. 1, věta druhá, exekučního tarifu nikoliv za účelem zakotvení jasného výkladového pravidla, nýbrž pro jeho souvislost s jinými napadenými ustanoveními. Pokud se jedná o tvrzené vady ve výpočtu, určení a definici náhrady nákladů, uvedl kárně obviněný, že jeho postup byl stvrzen dvěma nezávislými soudy – místopředsedkyní Okresního soudu v Berouně v reakci na stížnost povinné a Obvodním soudem pro Prahu 9, který zamítl námitky povinné proti příkazu k úhradě nákladů exekuce. Kárně obviněný tak zásadně nesouhlasil ani s polemikou kárného žalobce se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2011, č. j. 14 Kse 6/2010 – 181, v němž se uvádí, že nepřezkoumatelnost příkazu k úhradě nákladů exekuce nezakládá kárnou odpovědnost soudního exekutora, neboť tu zkoumá exekuční soud k námitkám účastníka. Kárně obviněný zdůraznil, že vady rozhodnutí je třeba předně řešit opravnými prostředky, a teprve pokud tyto selhávají, lze volit mimořádné prostředky, mezi něž zahrnuje i kárnou odpovědnost. Za zcela nepřipadný pak označil závěr kárného žalobce o odstrašujícím účinku kárného opatření, když má

za to, že kárné opatření má mít pouze význam represivní (adekvátní trest za zjištěné porušení povinnosti).

K čtvrtému skutku kárné žaloby (část I. 2. výroku), tudíž že byl kárně obviněný nečinný, když v období od 2. 3. 2010 do 11. 3. 2011 nečinil v probíhající exekuci žádné úkony, čímž porušil princip rychlosti a účelnosti řízení dle ust. § 46 odst. 1 exekučního řádu, kárně obviněný akcentoval, že toto ustanovení bylo do právního řádu včleněno především pro ochranu věřitelů. Nejvyšší správní soud již navíc judikoval, že prodlení s dalším postupem je nutno posuzovat komplexně, neboť takový postup mohl být odůvodněný a tudíž nezavadný. Kárně obviněný upozornil rovněž na zásadu, jež se dle jeho slov v průběhu roku 2009 ustálila jako úzus mezi právníckou veřejností, dle které by v průběhu jednoho roku měly být prováděny úkony v exekučním řízení. Kárně obviněný postupoval v souladu s touto zásadou, když úkony činil jak v průběhu roku 2010 tak v průběhu roku 2011. Dle kárně obviněného vytyčanou roční prodlevou nebyly jakkoli porušeny zájmy povinné; pokud někomu újma vznikla, byl to pouze kárně obviněný, který náhradu nákladů exekuce obdržel později.

Pokud jde o opodstatněnost částky 10.000 Kč, kterou si kárně obviněný nárokoval jako odměnu za vyklizení nemovitosti (skutek 5 žaloby, část I. 3. výroku), má kárně obviněný za to, že postupoval v souladu s § 7 exekučního tarifu. I když následkem vytrvalých obstrukcí povinného, jež vyklizení neustále oddalovaly, provedla samotné vyklizení sama oprávněná, toto vyklizení proběhlo v průběhu řádně zahájeného exekučního řízení, které směřovalo k vynucení stanovené povinnosti. Kárně obviněný sám provedl několik úkonů k tomu směřujících – informoval účastníky řízení, zabezpečil stěhovací službu, a proto k vyklizení došlo na podkladě jeho kroků. Kárně obviněný odmítl závěr, že uhrazení nákladů, jež mu za tu dobu vznikly, je třeba požadovat po něm samém a nikoliv po povinném, když je to povinný, kdo svým chováním způsobil nařízení exekuce vyklizením. Kárně obviněný poukázal též na doslovné znění ust. § 7 exekučního tarifu, z něhož nelze dovodit, že by odměna exekutorovi náležela pouze za situace, provede-li vyklizení sám, nebo prostřednictvím svých zaměstnanců, nýbrž též v případě, kdy exekutor učiní veškeré potřebné úkony směřující k vyklizení, nicméně to samo se odehraje bez jeho aktivní účasti. Kárně obviněný podotknul, že i v tomto případě byl předmětný exekuční příkaz podroben soudnímu přezkumu s tím, že nedošlo k jeho změně ani zrušení.

Tvrzení kárného žalobce, že kárně obviněný neponížil náklady exekuce o částku 3.000 Kč, kterou si u oprávněné uplatnil zálohovou fakturou (článek 6 žaloby, část I. 4. výroku) je sice správné, nicméně tuto skutečnost kárně obviněný zohlednil v další fázi exekučního řízení. Na tento nedostatek kárně obviněný z vlastní iniciativy přišel a opravným usnesením vyúčtování zaplacené zálohy do nového příkazu k úhradě nákladů exekuce doplnil. Tento příkaz byl pak následně v námitkovém řízení zrušen a byl vydán příkaz nový, č. j. 15 Ex 331/2001 – 122, v němž bylo vyúčtování zálohy řádně zachyceno a její vrácení avizováno.

K dalšímu, sedmému skutku (část I. 5. výroku), kárně obviněný sdělil, že v příkazu k úhradě nákladů exekuce, na který poukazoval žalobce, byly stanoveny další náklady vzniklé při pokračující exekuci, s tím, že při jejich výpočtu byla brána do úvahy částka již účtována ve formě paušálu. Tento příkaz byl následně v námitkovém řízení zrušen a byl vydán příkaz nový, jenž již zněl na celkové náklady exekuce, které byly řádně odůvodněné.

Kárně obviněný tudíž vyjádřil názor, že se žalované skutky buď nestaly tak, jak jsou popisovány kárným žalobcem, nebo nejsou natolik závažné, aby byly kárným proviněním. Postup žalovaného vůči své osobě označil za neobjektivní, poukázal na konkrétní nepoměr v pozornosti, jež je mu věnována kárným žalobcem v porovnání s pozorností vůči ostatním exekutorům

a navrhl zproštění žaloby, což v doplnění vyjádření doplnil též o sdělení, že z informací získaných postupem podle zákona č. 106/1999 Sb. zjistil, že kárný žalobce v jeho případě přistupuje po obdržení stížnosti k podání kárné žaloby cca desetkrát častěji, než je tomu u ostatních exekutorů.

IV. Replika kárného žalobce

Kárný žalobce v replice ze dne 30. 7. 2012 sdělil, že trvá na podaném kárném návrhu. K vyjádření kárně obviněného, že je stavěn do pozice jakéhosi „obětního beránka“ s poukazem na politické pozadí kárného návrhu, kárný žalobce uvedl, že tato nepodložená tvrzení jsou pro posouzení skutků kárně obviněného irelevantní, navíc když kárná žaloba je legitimním nástrojem, který má kárný žalobce k dispozici.

Z vyjádření kárného žalobce dále plyne, že o přípisu místopředsdkyně byl vyrozuměn až ve vyjádření kárně obviněného, nicméně s jejími závěry se neztotožňuje. Kárný žalobce proto nadále trvá na závěru, že kárně obviněný nepostoupením námitek povinné exekučnímu soudu, ačkoli jim sám v plném rozsahu nevyhověl, nepostupoval v souladu s kogentními ustanoveními exekučního řádu. Kárný žalobce se neztotožnil s výtkou uloženou exekutorovi místopředsdkyní, když tuto je možné uložit pouze za drobná pochybení, což rozhodně není úmyslné nerespektování povinnosti stanovené právním předpisem.

Kárný žalobce setrval na svém nesouhlasu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2012, č. j. 14 Kse 6/2010 – 181 ohledně toho, že nepřezkoumatelnost příkazu k úhradě nákladů exekuce nezakládá kárnou odpovědnost soudního exekutora a neakceptoval závěr kárně obviněného, že by se měl, jako představitel moci výkonné, tomuto rozhodnutí podvolit. Pokud v této části kárně obviněný namítl, že jeho postup byl stvrzen dvěma na sobě nezávislými soudy, ani z jednoho výstupu neplyne, že by se soudy jeho postupem zabývaly v plném rozsahu (místopředsdkyně se podrobně nezabývala výši nákladů exekuce a exekuční soud se zabýval námitkami pouze v uplatněném rozsahu) a nelze tudíž tvrdit, že by byl jeho postup potvrzen.

Ke čtvrté části vyjádření kárný žalobce také setrval na svém závěru, že kárně obviněný postupoval liknavě a od 2. 3. 2010 do 11. 3. 2011 neučinil ve věci žádný úkon, aniž by měl k nečinnosti jakýkoliv legitimní důvod. Nelze akceptovat ani argument, že tímto postupem došlo pouze k poškození kárně obviněného, když to byla zejména povinná, která byla dotčena na svých právech.

K páté části vyjádření kárný žalobce konstatoval, že nevidí žádný důvod, proč by měl mít kárně obviněný nárok na odměnu za vyklizení, které neprovedl; tím nijak nezpochybňuje jeho nárok na přiznání účelně vynaložených hotových výdajů, které mu v této souvislosti vznikly. Kárný žalobce zdůraznil, že tato částka nebyla předmětem soudního přezkumu, na který odkazoval kárně obviněný.

Pokud jde o šestou část vyjádření, kárný žalobce předestřel, že kárně obviněný svým postupem „náprav“ vnesl do věci ještě větší zmatek, když u povinného nedošlo k žádné změně a záloha tak na něm byla vymáhána duplicitně, pouze oprávněné byla kromě vymožených nákladů, odpovídajících složené záloze, záloha ještě navíc vrácena. Kárný žalobce tak má za to, že postup, který kárně obviněný zvolil, byl naprosto zmatečný a není pravdou, že by došlo k nápravě jeho pochybení.

K sedmému skutku kárný žalobce uvedl, že kárně obviněný měl na výběr určit si hotové výdaje buď paušální částkou ve výši 3.500 Kč, nebo výdaje účelně vynaložené, které byl povinen řádně zdůvodnit. Kombinace spočívající v tom, že kárně obviněný zdůvodnil pouze náklady nad rámec paušálu je nepřijatelná a činí příkaz k úhradě nákladů nepřezkoumatelným. Není ani pravdou, že by kárně obviněný v příkazu k úhradě nákladů exekuce pod č. l. 122 tyto náklady řádně zdůvodnil.

V. Splnění předpokladů pro věcné projednání žaloby

Kárný senát nejprve zkoumal, zda návrh na zahájení kárného řízení splňuje předpoklady pro jeho věcné projednání. Kárná žaloba byla podána dne 26. 3. 2012, tj. za účinnosti exekučního řádu ve znění do 31. 12. 2012. Podle § 117 odst. 3 exekučního řádu kárná žaloba musela být podána do 6 měsíců ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo. Do šestiměsíční lhůty se nezapočítávala doba, pro kterou se prováděly přípravné úkony k prověření, zda ke kárnému provinění došlo, nejvýše však v délce dvou měsíců.

Kárný žalobce se o žalovaných skutcích dozvěděl ze stížností povinných RAMIA TOOLS s. r. o doručené Ministerstvu spravedlnosti dne 17. 10. 2011 a M. P. ze dne 12. 10. 2011. Průběh prověřování stížností není z hlediska dodržení subjektivní lhůty podstatný, neboť kárná žaloba byla podána dne 26. 3. 2012, tedy v základní šestiměsíční lhůtě. Subjektivní lhůta tak byla dodržena. Tato kárná žaloba splňuje i lhůtu objektivní, když nejstarší žalovaný skutek se udál dne 4. 9. 2009, tj. méně než 3 roky od podání kárné žaloby.

Za této situace kárný senát shledal, že kárná žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a z hlediska subjektivní a objektivní lhůty včas a účinně.

VI. Průběh soudního jednání dne 19. 11. 2013

VI. 1. Vyjádření účastníků řízení

Kárný žalobce zrekapituloval podanou žalobu a v detailech odkázal na svá písemná podání. S ohledem na shora avizované vyloučení dvou skutků kárné žaloby k samostatnému projednání netrval kárný žalobce nadále na navrhovaném kárném opatření – odvolání z exekutorského úřadu, nýbrž navrhl uložení pokuty dle uvážení kárného soudu.

Obhájce kárně obviněného nejprve obecně konstatoval tendenčnost podané žaloby a zpochybnil, zda je současná ministryně spravedlnosti s ohledem na to, že vláda nezískala důvěru, a jedná v jakémsi „*nouzovém režimu*“, oprávněná vést toto řízení. Upozornil též na nepoměr žalob podaných kárným žalobcem vůči jeho osobě s ohledem na celorepublikový průměr. Dále uvedl, že žalované skutky nejsou kárnými proviněními. Jednalo se vesměs o jiný výklad práva provedený kárně obviněným, nebo o drobná provinění, která již byla napravena, jednak z vlastní iniciativy a jednak po upozornění soudem. Pokud jde o žalované průtahy, vyjádřil názor, že hraniční dobou nečinnosti v exekučním řízení je doba 12 měsíců, kterou v této věci kárně obviněný dodržel. Obhájce dále uvedl, že vzhledem k uložení výtce místopředsedkyní Okresního soudu v Berouně má také za to, že skutky žalované pod body 2 – 4 kárné žaloby nemohou být opětovně projednávány, neboť by se jednalo o nepřijatelné dvojí trestání. Setrval tak na svém návrhu, aby byl kárně obviněný všech obvinění zproštěn.

Kárně obviněný vypovídal o všech skutcích s tím, že se ztotožnil s názorem svého obhájce o nepřijatelnosti dvojího postihu skutků, za které mu již byla uložena výtka. K většině

skutků kárně obviněný sdělil, že si, s ohledem na časový odstup, nepamatuje podrobnosti. Ke skutkům souvisejícím s exekucí vedenou pod sp. zn. 15 Ex 495/2008 uvedl, že pokud jde o průtahy, které nastaly, škoda vznikla pouze exekutorovi, neboť se jednalo o vymáhání toliko nákladů exekuce. Na nepřesnosti ohledně účtování si nevzpomněl. Pokud jde o skutky související s exekucí vedenou pod sp. zn. 015 Ex 331/2004, uvedl k částce 10.000 Kč, kterou si účtoval za vyklizení nemovitosti, že mu tato odměna náležela, přičemž se ztotožnil s písemným vyjádřením zasláným kárnému soudu. Uvedl též, že pokud došlo k vyklizení oprávněnou, ta byt vyklidila s vědomím jeho zaměstnanců, nebo jeho samotného. Ke skutku 6 uvedl, že se jednalo pouze o administrativní pochybení, k faktickému dvojímu vymáhání částky 3.000 Kč nedošlo a i toto formální pochybení bylo následně napraveno. Ke skutku 7 doplnil, že když účelně vynaložené náklady přesáhly paušál, tak si náklady nad rámec paušálu doúčtoval v dalším příkazu k úhradě nákladů exekuce. Na dotaz soudu, zda považuje takový postup za souladný se zákonem, reagoval, že ano. Výpověď se dále týkala skutků, které byly z tohoto řízení vyloučeny, proto není důvod ji na tomto místě rekapitulovat.

VI. 2. Dokazování

Ke skutkům 2 – 4 kárné žaloby byl soudním exekutorem předložen spis **sp. zn. 015 Ex 495/2008**. Z tohoto spisu kárný senát při jednání zjistil, že exekuce proti povinné RAMIA TOOLS s. r. o. byla nařízena usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 11. 9. 2008, č. j. 73 Nc 2262/2008 – 6, pro pohledávku oprávněné Oborové zdravotní pojišťovny zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví ve výši 41.686 Kč a penále ve výši 10.374 Kč, náklady oprávněné a náklady exekuce. Provedením této exekuce byl pověřen kárně obviněný. Faxovou zprávou ze dne 2. 12. 2008 sdělila oprávněná kárně obviněnému, že povinná uhradila vymáhanou částku a penále a žádala o omezení exekuce pouze na vymáhání nákladů. Dne 22. 5. 2009 byl vydán exekuční příkaz k přikázání pohledávky z účtu povinné (č. l. 11) a dne 8. 7. 2009 usnesení na č. l. 14, kterým byla exekuce částečně ukončena ohledně již uhrazené pohledávky. Dne 5. 2. 2010 pod č. j. 15 Ex 458/2008 – 18 vydal kárně obviněný příkaz k úhradě nákladů exekuce, kterým určil náklady exekuce ve výši 22.224 Kč. Svou odměnu určil ve výši 9.384 Kč, když za základ pro její určení použil celkovou vymáhanou částku, dále v něm účtoval náhradu hotových výdajů v paušální částce 4.200 Kč a náhradu za poskytnutí právní pomoci ve výši 8.640 Kč, aniž by ji jakkoli odůvodnil. Proti tomuto příkazu uplatnila povinná námitky (č. l. 19), o nichž rozhodl kárně obviněný tak, že jim usnesením ze dne 2. 3. 2010, č. j. 15 Ex 485/2008 - 20 částečně vyhověl a náklady exekuce snížil na částku 17.532 Kč; v poučení uvedl, že proti tomuto usnesení není opravný prostředek přípustný. Dalším úkonem v řízení bylo vyrozumění peněžního ústavu o nabytí právní moci usnesení o nařízení exekuce a exekučního příkazu ze dne 11. 3. 2011. Dne 26. 9. 2011 vydal kárně obviněný další příkaz k úhradě nákladů exekuce v částce 22.224 Kč. Tento příkaz byl k námitkám povinné dne 12. 10. 2011 kárně obviněným usnesením na č. l. 26 zrušen v plném rozsahu. Téhož dne vydal kárně obviněný vyrozumění o nabytí právní moci příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 5. 2. 2010, č. j. 15 Ex 498/2008 – 18, a to ke dni 4. 3. 2010. Dne 25. 10. 2011 byl kárně obviněným zrušen exekuční příkaz k přikázání pohledávky z účtu povinné ze dne 22. 5. 2009, neboť byla pohledávka včetně nákladů exekuce zcela uhrazena.

Ze spisu (i příloh kárně obviněného) dále vyplynulo, že ke stížnosti povinné byla provedena kontrola exekučního řízení ve věci 15 Ex 495/2008 místopředsdkyní Okresního soudu v Berouně. Ta stížnost neshledala důvodnou co do důvodů uváděných povinnou, nicméně shledala pochybení v postupu soudního exekutora, když v rámci rozhodování o nákladech exekuce rozhodoval též o námitkách povinné, a to způsobem, že je usnesením ze dne 2. 3. 2010 shledal důvodnými, avšak jim vyhověl pouze částečně, a v poučení navíc nepřipustil opravný prostředek. Za této situace nemohlo uvedené usnesení nabyt právní moci. Za tato pochybení byla

kárně obviněnému uložena dne 19. 1. 2012 výtka a byl vyzván k neprodlené nápravě tohoto rozhodnutí (přípis na č. l. 39, sp. zn. 30 Spr 435/2011).

Kárně obviněný proto následně příkaz k úhradě nákladů exekuce ze dne 5. 2. 2010, č. j. 15 Ex 495/2008 – 18, ve spojení s usnesením ze dne 2. 3. 2010, č. j. 15 Ex 495/2008 – 20, v plném rozsahu zrušil usnesením ze dne 7. 2. 2012, č. j. 15 Ex 495/2008 – 40 a nahradil novým příkazem k úhradě nákladů exekuce na částku 17.532 Kč, pod č. j. 15 Ex 495/2008 – 41, z téhož dne. Proti tomuto příkazu byly povinnou podány námitky (pouze do výroku II., že oprávněná uhradila exekutorovi zálohu ve výši 0 Kč), o kterých rozhodl Obvodní soud pro Prahu 9 tak, že se zamítají.

Ze spisu soudního exekutora **sp. zn. 015 Ex 331/2004**, který byl předložen ke skutkům 5 – 7 kárné žaloby, kárný senát zjistil, že usnesením ze dne 16. 6. 2004, č. j. Nc 2905/2004 – 19, byla nařízena exekuce vyklizením bytu, jejímž provedením byl pověřen kárně obviněný. Dne 5. 9. 2005 vydal kárně obviněný exekuční příkaz na vyklizení (č. l. 9). Dne 14. 9. 2005 bylo vyklizení usnesením soudního exekutora odročeno na neurčito. V průběhu celého řízení probíhaly soudní spory vyvolané snahou povinného o zastavení exekuce. Ze spisu dále plyne, že oprávněná dne 19. 1. 2008 nechala předmětný byt vyklidit. Dne 4. 12. 2009 byl vydán příkaz k úhradě nákladů exekuce pod č. j. 15 Ex 331/2004 – 30, jímž byly náklady exekuce vyčísleny částkou 13.500 Kč, z toho 10.000 Kč za vyklizení nemovitosti, náhrada hotových výdajů v paušální částce 3.500 Kč a 2.565 Kč DPH a náklady oprávněné částkou 13.426 Kč. O námitce proti tomuto příkazu rozhodl dne 4. 2. 2010 Okresní soud v Berouně tak, že ji zamítl. Ze spisu kárný senát dále zjistil, že byly vydány exekuční příkazy k vymožení nákladů oprávněné a nákladů exekuce. Dne 8. 12. 2011 byl pod č. j. 15 Ex 331/2004 – 101, vydán II. příkaz k úhradě nákladů exekuce, v němž kárně obviněný vyúčtoval náklady exekuce částkou 8.892 Kč (náklady exekutora 4.572 Kč) a náklady oprávněné ve výši 4.320 Kč. Náhradu hotových výdajů vyúčtoval ve výši 1.692 Kč. Tento příkaz byl Okresním soudem v Berouně usnesením ze dne 26. 1. 2012, č. j. Nc 2905/2004 – 269, zrušen. Následně, dne 22. 3. 2012, byl pod č. j. 15 Ex 331/2004 – 122 vydán ve věci poslední příkaz k úhradě nákladů exekuce, v němž došlo k odůvodnění namítaných částek a k zachycení vyúčtování zálohy zaplacené oprávněnou.

VII. Posouzení věci kárným senátem

Zde kárný senát předesílá, že nemá pochybnosti o oprávnění ministryně spravedlnosti pokračovat v řízení o kárném návrhu podaném předchozím ministrem spravedlnosti, jak to v průběhu jednání zpochybňoval obhájce kárně obviněného s ohledem na nevyslovení důvěry vládě. Dle § 117 odst. 2 písm. a) exekučního řádu je kárnou žalobu oprávněn podat ministr spravedlnosti proti kterémukoli exekutorovi, kandidátovi nebo koncipientovi. Ministryně spravedlnosti byla do úřadu jmenována dne 10. 7. 2013 a od tohoto data jí přísluší též pravomoc podat kárnou žalobu proti soudnímu exekutorovi a vystupovat v pozici kárného žalobce. S ohledem na uvedené lze kárnou žalobu věcně projednat.

VII. 1. Rozhodné právo

Kárný senát se dále zabýval otázkou, jaké znění zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) je pro posouzení věci rozhodné. Exekuční řád byl totiž v ustanoveních upravujících kárnou odpovědnost výrazně novelizován zákonem č. 396/2012 Sb., účinným od 1. 1. 2013. Přejícná ustanovení obsažená v čl. IV. odst. 1 stanoví, že se zahájená řízení dokončí podle dosavadních předpisů. Kárné řízení spočívá v posouzení odpovědnosti za porušení právních či stavovských předpisů, při němž se postupuje přiměřeně podle zákona č. 7/2002 Sb. a podle trestního řádu. Odpovědnost exekutora plyne

z hmotněprávního předpisu, kterým je exekuční řád. Časovou působnost, ač její úpravu exekuční řád výslovně neobsahuje, je třeba ve smyslu uvedeného přechodného ustanovení vnímat obdobně jak je to běžné i u jiných předpisů upravujících trestání. Tak např. trestní zákoník stanoví v § 2 odst. 1, že trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl trestný čin spáchán; podle pozdějšího zákona se postupuje jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější. Tato zásada je zakotvena i čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Přesto, že kárné řízení není řízením trestním, musela by být i v něm tato zásada respektována. V daném případě novela provedená zákonem č. 396/2012 Sb. je ve svém celku i v jednotlivých ustanoveních upravujících kárná opatření výrazně přísnější, než tomu bylo doposud. Z toho všeho je třeba dovodit, že o kárné žalobě je nutno rozhodovat podle exekučního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2012.

VII. 2. Posouzení odpovědnosti

Kárný senát při posouzení odpovědnosti soudního exekutora vycházel z dosavadní soudní judikatury, z níž konstantně plyne, že stát exekučním řádem přenesl stát část výkonu své moci – specificky moci soudní, již je třeba rozumět soudní řízení počínaje nalézacím až po řízení vykonávací – na soudní exekutory. Jimi sice jsou fyzické osoby, avšak tato skutečnost má význam toliko právně technický, či organizačně institucionální. Z hlediska funkcionálního vykonávají soudní exekutoři státní moc. Tento fakt pak také zdůvodňuje významné ingerence státu do výkonu jejich činnosti formou dohledu, návrhovým oprávněním státu v kárných řízeních a především zdůvodňuje primární odpovědnost státu za škodu způsobenou exekutorem. V tomto směru se postavení exekutorů z hlediska jejich kárné odpovědnosti blíží postavení soudců, byť kárná odpovědnost je v § 116 odst. 2 exekučního řádu vymezena poměrně přísně. Z dikce tohoto ustanovení lze dovodit, že kárným proviněním exekutora je jednání, kterým závažně nebo opětovně poruší povinnost stanovenou tímto zákonem, případně občanským soudním řádem, upravujícím postup exekutora při výkonu funkce nebo jestliže jeho chováním byla závažně nebo opětovně narušena důstojnost exekutorského povolání. Jde tedy o jednání popsané intenzitou či opětovností, které je buď protiprávní, nebo samo o sobě nemusí být ještě protiprávní, ale narušuje důstojnost exekutorského povolání. Při hodnocení závažnosti porušení povinnosti exekutorem je ovšem třeba vycházet ze všech okolností konkrétního případu [blíže viz Kasíková, M. a kol. Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád). Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 417 a násl.].

Kárným proviněním podle § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu je závažné nebo opětovné porušení povinnosti stanovené právním nebo stavovským předpisem anebo usnesením Komory.

VII. 2. a) Skutky 3, 5, 6 a 7 kárné žaloby (body I/1, 3, 4, 5 výroku rozhodnutí)

Soudnímu exekutorovi bylo těmito skutky kladeno za vinu nesprávné účtování nákladů exekuce v příkazech k úhradě nákladů exekuce č. j. 15 Ex 495/2008 – 18, č. j. 15 Ex 331/2004 – 30 a č. j. 015 Ex 331/2004 – 101.

Kárný senát k této věci předesílá, že obecně platí, že dohled nad činností exekutora je prováděn sledováním dodržování zákonnosti postupů při výkonu exekuční a další činnosti, kontrolou správnosti postupu exekutorského úřadu a také prověřováním plynulosti a délky exekučního řízení. Při určení konkrétního způsobu, jakým může být dohled vykonáván, a důsledků, které mohou být s dohledem spojeny, je třeba posuzovat i charakter činnosti exekutora, na kterou se dohled vztahuje. Je-li kontrolován výkon exekuční činnosti, jsou limity kontrolní činnosti užší, neboť je třeba zohlednit zvláštní charakter této činnosti. Exekutor vykonává podle § 2 odst. 1 exekučního řádu exekuční činnost nezávisle, je při jejím výkonu vázán

právními předpisy a jeho úkony jsou považovány za úkony soudu (§ 28 věta druhá exekučního řádu). Dohled nad výkonem této činnosti musí být proto vykonáván tak, aby byl dodržen požadavek spravedlivého procesu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Při vykonávání dohledu nad exekuční činností tak lze prověřovat přiměřenost délky řízení či sledovat dodržování zákonnosti postupu při jejím výkonu, nelze však zasahovat do nezávislé rozhodovací činnosti exekutora. Nesprávnost či nezákonnost postupu exekutora při nezávislé rozhodovací činnosti by měla být řešena především procesními prostředky danými exekučním řádem či občanským soudním řádem. (viz Kasíková, M. a kol. Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád). Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 343 a 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 24). Je tedy třeba rozlišovat působnost soudu rozhodujícího o opravných prostředcích proti rozhodnutím exekutora a působnost orgánu státního dohledu nad exekuční činností, která plyne z § 7 exekučního řádu. Citované ustanovení v odst. 2 podrobilo státnímu dohledu zákonnost postupu soudního exekutora, dodržování kancelářského řádu a plynulost a délku exekučního řízení. Postupem pak je třeba rozumět úkony exekutora, které nejsou rozhodnutím. Toto vymezení je logické; tam, kde bylo exekutorovi svěřeno rozhodování namísto soudu, byla zavedena soudní kontrola, tam, kde jde o jeho ostatní činnost, či o samotnou funkčnost exekutorského úřadu, byl ustaven státní dohled. Funkcí státního dohledu tedy není posuzovat zákonnost rozhodnutí, proti němuž se mohou účastníci řízení bránit u soudu opravným prostředkem a není jeho funkcí ani posuzovat, jak soudy o těchto opravných prostředcích rozhodují. Obdobně již bylo kárným soudem judikováno např. ve věci ze dne 14. 2. 2011, č. j. 14 Kse 6/2010 – 181, a kárný senát nemá žádný důvod se v nyní projednávané věci od této zásady jakkoli odchýlit.

Příkaz k úhradě nákladů exekuce je zvláštní typ rozhodnutí, kterým soudní exekutor určuje výši a jednotlivé složky nákladů exekuce, které je povinný spolu s náklady oprávněného povinen uhradit. Jedná se o rozhodnutí, kterým sice soudní exekutor rozhoduje také o své odměně, jak to uvádí žalobce v kárné žalobě, nicméně, přesto se jedná o úkon, který spadá pod rozhodovací činnost exekutora a jako takový je považován za úkon soudu. Nutno tak trvat na již vysloveném, že nezákonnost či nepřezkoumatelnost příkazu k úhradě nákladů exekuce není kárným proviněním a měla by být řešena prostředky, které k tomu právní řád skýtá. Nepřezkoumatelnost příkazu k úhradě nákladů exekuce přezkoumává k námitkám účastníků řízení příslušný soud (§ 88 odst. 3 exekučního řádu), jehož činnost není kárný senát oprávněn nahrazovat.

Kárný senát tedy neposuzoval správnost nákladů vyúčtovaných v napadených příkazech k úhradě nákladů exekuce, neboť to by bylo na místě, jen pokud by se mohlo jednat o kárné provinění. Je sice pravdou, že kárný soud uznal v některých případech soudního exekutora vinným kárným proviněním spočívajícím v nesprávném účtování o nákladech exekuce, nicméně v těchto věcech se jednalo o extrémní vybočení ze zákonem stanoveného postupu, nebo o systémové zavedení nesprávného účtování, jež vedlo k neoprávněnému obohacování soudního exekutora (srov. např. rozhodnutí ze dne 31. 7. 2012, č. j. 14 Kse 10/2011 - 132). I v těchto řízeních však kárný soud vycházel z předpokladu, že kárné řízení proti exekutorům se nemůže stát prostředkem sjednocování exekuční judikatury a nemůže nahrazovat věcný soudní přezkum rozhodnutí exekutorů, k němuž jsou příslušné soudy v jiném řízení, a to na základě systému opravných prostředků, které upravuje jak exekuční řád, tak i občanský soudní řád. Předmětem kárného postihu dále nemohou být ani právní názory exekutorem vyjádřené v jeho rozhodnutí. Nicméně, je-li podán návrh na zahájení kárného řízení soudního exekutora, je kárný senát povinen posoudit, zda skutky, v nichž je kárné obvinění spatřováno, zakládají kárnou odpovědnost, či nikoliv. Kárný senát je přesvědčen, že soudní exekutor by měl být kárně odpovědný za své excesivní přehmaty, pod něž lze jistě podřadit porušení zřejmého a nesporného

ustanovení zákona, případně jeho interpretaci naprosto extrémním a nepřijatelným způsobem (viz již zmiňované rozhodnutí ze dne 14. 2. 2011, č. j. 14 Kse 6/2010 – 181).

V nyní projednávané věci dospěl kárný senát k závěru, že kárně obviněný nevybočil z mezí daných mu právními předpisy a nedopustil se ani extrémní či nepřijatelné interpretace příslušných právních norem. Pokud jde o žalované skutky, kárně obviněnému byla vytykána individuální pochybení, která sama o sobě nedosahovala intenzity shora pospaného excesu v rozhodovací činnosti. Kárný senát není povolán k tomu, aby hodnotil správnost či účelnost nákladů exekuce. V průběhu dokazování soud dospěl k závěru, že vytykané vady jsou vesměs založeny na jiném výkladu právních norem kárně obviněného a kárného žalobce, ať už jde o výpočet odměny z vymoženého plnění podle § 5 odst. 1 exekučního tarifu, o odměnu za vyklizení nemovitosti bez faktické účasti soudního exekutora dle § 7 stejného předpisu, nebo o možnost účtování účelně vynaložených nákladů „*nad paušál*“ podle § 13 odst. 1 ve spojení s § 13 odst. 2 exekučního tarifu. Kárným senátem již bylo vysloveno, že „*kárnou odpovědnost exekutora nelze dovozovat ze skutečnosti, že tento zastává právní názor odlišný od právního názoru kárného žalobce (...)*“ (viz rozhodnutí ze dne 19. 5. 2011, č. j. 15 Kse 6/2010 – 54). Konečně, ani tvrzená nepřezkoumatelnost příkazu k úhradě nákladů exekuce nemůže být považována za kárné provinění, je-li kárným žalobcem shledána toliko v jediném případě a nikoliv jako pravidlo, jež by v konečném důsledku vedlo k neoprávněnému obohacování na straně exekutora, či ke ztížení postavení účastníků řízení. V takové situaci zde chybí zákonem požadována závažnost či opakovanost pochybení soudního exekutora.

S ohledem na tyto skutečnosti kárný senát dospěl k závěru, že uvedené skutky nejsou kárnými proviněními, a proto kárně obviněného této části žaloby výrokem I/1, 3, 4, 5 rozhodnutí zprostil podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb.

VII. 2. b) Skutek 4 kárné žaloby (bod I/2 výroku rozhodnutí)

Tímto skutkem byla kárně obviněnému kladena za vinu nečinnost v řízení vedeném pod sp. zn. 15 Ex 495/2008. V průběhu dokazování bylo zjištěno, že skutečně v období od 2. 3. 2010, kdy vydal usnesení, jímž částečně vyhověl námitkám povinné do vyrozumění peněžního ústavu o nabytí právní moci usnesení o nařízení exekuce a exekučního příkazu dne 11. 3. 2011 neučinil soudní exekutor v řízení žádný úkon.

Podle § 46 odst. 1 exekučního řádu je exekutor povinen postupovat při provádění exekuce rychle a účelně a podle odst. 2 téhož ustanovení činí i bez návrhu úkony směřující k jejímu provedení. Táž povinnost plyne i z čl. 5 Etického kodexu.

Nečinnost jako kárné provinění je konstantně vnímána jako skutek trvajících; jak uvedl tento soud v rozhodnutí ze dne 30. 5. 2011, č. j. 14 Kse 3/2011 - 43: „*Nečinnost soudního exekutora, má-li charakter kárného provinění podle § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu, představuje skutek trvajících, jehož podstatou je vyvolání a následné udržování protiprávního stav, přičemž za ukončení tohoto protiprávního stavu se považuje úkon směřující k jeho odstranění, tedy procesní úkon směřující k vymožení pohledávky oprávněného, případně jiný úkon ke skončení exekuce.*“

Dokazováním bylo zjištěno, že plná nečinnost v tomto případě činí cca jeden rok, což konstantní judikatura zpravidla vnímá již jako závažné porušení zákona. Jde však o dobu hraniční, a proto kárný soud vážil, zda v tomto konkrétním případě dosahuje nečinnost intenzity kárného provinění a dospěl k závěru, že, s ohledem na veškeré okolnosti tohoto případu, tomu tak není. Závažnost se určuje mj. významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen,

způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi za nichž byl spáchán, osobou kárně obviněného, mírou zavinění či pohnutkou. V této věci se jednalo o fázi řízení, jejímž předmětem bylo toliko vymáhání nákladů exekuce, které byly navíc od počátku povinnou rozporovány; k jejich finálnímu dořešení došlo až příkazem k úhradě nákladů exekuce ze dne 7. 2. 2012 pod č. j. 15 Ex 495/2008 – 41. Toto pochybení soudního exekutora nezpůsobilo žádnému z účastníků významné následky, došlo toliko k blokaci částky ve výši 17.532 Kč na účtu povinné a exekutor vymohl tuto částku později. V tomto pochybení tak nelze shledat závažnost předpokládanou ust. § 116 odst. 2 písm. a) exekučního řádu, zejména s ohledem na skutečnost, že tato částka představovala náklady exekuce, jak byly nakonec stanoveny a vymoženy v dalším průběhu exekuce; skutek tudíž nelze hodnotit jako závažné porušení povinnosti soudního exekutora. Proto kárný senát kárně obviněného i tohoto žalovaného skutku podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb. zprostil, neboť žalovaný skutek není kárným proviněním.

VIII. Náklady řízení

Podle § 19 odst. 3 zákona č. 7/2002 Sb., má kárně obviněný nárok na náhradu nákladů řízení, byl-li kárně žaloby zproštěn. Kárný senát proto kárně obviněnému přiznal náhradu účelně vynaložených nákladů. Kárně obviněný při jednání jejich výši nevyčíslil, proto mu byl nárok přiznán s tím, že výše náhrady bude určena samostatným rozhodnutím.

IX. Zastavení řízení o části kárné žaloby

IX. 1. Skutek 1 kárné žaloby (bod II výroku rozhodnutí)

Kárný žalobce podáním doručeným kárnému soudu dne 9. 10. 2013 výslovně vzal zpět žalobu v části týkající se skutku uvedeného pod bodem 1 kárné žaloby (specifikovaný v části II. výroku). Podle § 14 písm. a) zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů, soud řízení zastaví, byl-li návrh vzat zpět. Proto soud řízení o této části kárné žaloby zastavil.

IX. 2. Skutek č. 2 kárné žaloby (bod III výroku rozhodnutí)

Skutkem 2 kárné žaloby bylo kárně obviněnému kladeno za vinu, že bez důvodu nepostoupil námitky povinné proti příkazu k úhradě nákladů exekuce č. j. 15 Ex 495/2008 - 18 ze dne 5. 2. 2010 exekučnímu soudu, přestože těmto v plném rozsahu nevyhověl; místo toho vydal dne 2. 3. 2010 usnesení č. j. 15 Ex 495/2008 - 20, kterým námitce povinné vyhověl a druhým výrokem změnil předmětný příkaz k úhradě nákladů exekuce tak, že náklady ponížil, a navíc v uvedeném usnesení v poučení uvedl, že proti předmětnému usnesení není přípustné odvolání a dalšími přípisy povinné se již nezabýval, přičemž v nezjištěný den vyznačil na předmětný příkaz k úhradě nákladů exekuce doložku právní moci na den 4. 3. 2010, ačkoliv mu muselo být známo, že příkaz k úhradě nákladů exekuce nemohl právní moci nabýt s ohledem na dosud nevyřádané námitky povinné. V průběhu dokazování bylo zjištěno, že totožné jednání bylo zcela obsaženo ve skutku, za který byla kárně obviněnému uložena výtka místopředsedkyní Okresního soudu v Berouně (sp. zn. 30 Spr 435/2011, ze dne 19. 1. 2012); jedná se o týž skutek.

V této souvislosti nutno upozornit na zásadu *ne bis in idem*, která je ústavně zakotvena v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, podle kterého nemůže být nikdo trestně stíhán za čin, pro který již byl pravomocně odsouzen nebo zproštěn obžaloby. Tato zásada je dále rozvedena např. v § 11 odst. 1 písm. f) trestního řádu, či § 94 zákona o přestupcích, přičemž cílem je zabránit opakovanému stíhání odpovědné osoby za stejné faktické jednání. S ohledem na čl. 10 Ústavy České republiky jsou vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva. Takou mezinárodní smlouvou je též Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod v českém překladu publikovaná ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992 Sb.

Článek 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k této Úmluvě stanoví, že *nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci tébož státu za trestný čin, za který již byl osvozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu*. Nutno však upozornit, že se jedná o chybný a zavádějící překlad původních autentických znění (anglického i francouzského) do českého jazyka. Tento překlad omezil rozsah základních lidských práv tím, že bylo užito termínů s odlišným významem. K výkladu tohoto ustanovení se již vyjádřil i Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 30. 10. 2008, sp. zn. 1 Skno 10/2008, dostupném na www.nsoud.cz, tak, že „(...) tento překlad není úplně přesný, neboť ve srovnání s originálem v angličtině a ve francouzštině nepřesně užívá českých termínů trestný čin, trestní řízení, odsouzení a rozsudek. Tím pozměňuje i celkový význam textu citované právní normy. Podstatná je především ta skutečnost, že slovo 'delikt' (v anglickém znění 'offence' a ve francouzském znění 'infraction') zaměňuje za slovo trestný čin (v anglickém znění 'criminal offence' a ve francouzském znění 'infraction criminelle'). Za určující a směrodatnou je však třeba považovat původní (originální) verzi v anglickém a ve francouzském jazyce a v návaznosti na to i skutečnost, že anglickému termínu 'offence' a francouzskému termínu 'infraction' v češtině odpovídají termíny trestný čin i přestupek, případně i disciplinární delikt“.

Kárný senát je tak toho názoru, že zásadu *ne bis in idem* nutno vztáhnout i na projednání věci v kárném řízení, v němž je posuzována kárná odpovědnost soudního exekutora za kárné provinění (delikt), a v němž lze za prokázané zaviněné porušení povinnosti soudnímu exekutorovi uložit sankci, která má poměrně závažné dopady.

Dle § 7 odst. 6 exekučního řádu vykonává „*státní dohled nad exekuční činností a nad činností podle § 74 odst. 1 písm. c) rovněž předseda okresního soudu, do jehož obvodu je exekutor jmenován; jde-li o státní dohled v jednotlivé věci, též předseda okresního soudu, který exekutora pověřil provedením exekuce. (...) Předseda okresního soudu může pověřit výkonem státního dohledu místopředsedu soudu...*“

Podle § 7a uvedeného zákona „*[d]robné nedostatky v exekuční a další činnosti exekutora nebo drobné poklesky v chování ministerstvo, Komora nebo předseda okresního soudu exekutorovi písemně vytkne.*“

Výtka je tedy opatřením vyplývajícím ze zákona postihujícím zjištěné nedostatky. Je tedy *trestem* uloženým soudnímu exekutorovi za porušení jeho povinností dohledovým orgánem v rámci jeho zákonných pravomocí. Jako taková tudíž představuje způsob potrestání za konkrétní faktické jednání soudního exekutora a vytváří proto překážku dvojího postihu za tentýž skutek, jak jej má na mysli zásada *ne bis in idem*.

Zákon č. 7/2002 Sb., neřeší situaci, kdy orgán státní správy oprávněný k výkonu státního dohledu a též k podání kárného návrhu považuje za postačující řešit zjištěné nedostatky v postupu soudního exekutora udělením výtky, zatímco jiný dohledový orgán (zde Ministerstvo spravedlnosti) považuje tyto nedostatky za natolik závažné, že je potřeba je projednat v kárném

řízení. Dle názoru kárného senátu není rozhodující, zda v případě uložení výtky došlo k nesprávné kvalifikaci kárného provinění jako drobného nedostatku a poklesku podle 7a exekučního řádu, ačkoli by mohlo naplňovat znaky kárného provinění závažnějšího, které by bylo možno postihnout dle § 116 odst. 3 téhož zákona. Je pouze věcí příslušného orgánu ujasnit si, o jak závažný delikt v činnosti soudního exekutora se jedná a jaký postup ve věci považuje za odpovídající. Podobně rozhodl tento kárný soud ve věci sp. zn. 12 Ksz 1/2008, přičemž týž názor byl již v minulosti zastáván Vrchním soudem v Praze (srovnej rozhodnutí sp. zn. Ds 4/2006, či sp. zn. Ds 26/2006).

Pokud jde o aktuální věc, kárný senát nemá pochyb o totožnosti skutku, jenž je předmětem kárné žaloby pod bodem 2 a skutku, jenž byl kárně obviněnému vytknut místopředsedkyní Okresního soudu v Berouně v rámci dohledové činnosti dne 19. 1. 2012. S ohledem na uvedené tak kárný senát dospěl k závěru, že kárně obviněný již byl za žalovaný skutek potrestán a o tomto skutku proto již nelze vést další řízení; tj. je nepřijatelné.

Vzhledem k těmto závěrům kárný senát aplikoval čl. 4 odst. 1 sedmého Protokolu k Úmluvě a rozhodl o zastavení řízení (podle § 14 písm. c) zákona č. 7/2002 Sb. senát řízení zastaví, zanikla-li odpovědnost soudního exekutora za kárné provinění). V tomto ohledu tedy shledal námítky obhajoby důvodnými.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2013

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně kárného senátu